

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

S-a întâmplat noaptea

Traducere din limba franceză de Ela Negreanu

Ilustrații de Pauline Lévêque

„Cei care trăiesc sunt cei care luptă.“

Victor Hugo

*Celor opt persoane al căror nume nu-l pot dezvălui și
fără de care această poveste n-ar fi văzut
niciodată lumina zilei*

Orice asemănare cu persoane adevărate sau cu fapte
reale este, bineînțeles, pură coincidență...

***

O sală de videoconferință.
Ecranul licărește, difuzorul pârâie.
Conexiune stabilită la 00:00 GMT prin protocol criptat.

- *Mă auziți?*
- Vă aud foarte bine. Dar dumneavoastră?
- *Sunetul e clar, dar nu am încă imagine.*
- Dați clic pe butonul verde din partea de jos a ecranului, cel cu semnul în formă de cameră de luat vederi. Așa, acum ne vedem. Bună ziua!
- *Cum trebuie să vă spun?*
- Să nu pierdem timpul, nu știu dacă putem rămâne prea mult aici.
- *Suntem în...*
- Înainte de a stabili această întâlnire, am hotărât că nu va exista niciun indiciu despre dată și loc pe înregistrare.
- *Atunci, să începem...*

00:02 GMT. Începutul transcrierii

— *Va veni o zi când studenții își vor pune întrebări despre alegerile dumneavoastră, despre traseul care v-a condus la clandestinitate și la privarea de majoritatea bucuriilor oferite de viață. Ce-ați vrea să le spuneți înainte să vă judece?*

— Că soarta celorlalți mă preocupa la fel de mult ca și propria soartă. Aveam un sentiment care m-a forțat să privesc lumea dincolo de situația mea, nu doar să mă supăr, să protestez, să condamn, ci și să acționez. Iar Grupul 9 era mijlocul potrivit. De ce? Pentru că și alții se interesează de un viitor care va deveni inevitabil al lor, înainte să-i înțeleagă consecințele. Pentru a-și apăra libertățile... libertatea! Îmi închipui că, formulat așa, totul poate să sune foarte pompos, dar nu uitați să scrieți în articol că, în momentul în care mă destăinui dumneavoastră, eu și prietenii mei suntem căutați asiduu și riscăm să fim asasinați sau să ne petrecem restul vieții închiși. Sper că asta va conferi o nuanță de modestie spuselor mele. La urma urmei, am făcut totul pentru că-mi plăcea, pentru că-mi place. Teama a apărut mai târziu.

***

1.

Prima noapte, Oslo

La 2 dimineața, ploaia, biciuită de vânt, răpăia pe acoperișurile din Oslo. Ekaterinei i se părea că aude valuri de săgeți trase de la linia orizontului. În ajun, cerul încă era degajat, însă nimic nu mai semăna cu ziua de ieri. De la fereastra apartamentului său, contempla orașul ale cărui lumini se întindeau până pe țărniș. Ekaterina se apucase iar de fumat, însă nu asta o îngrijora cel mai tare, ci faptul că trebuia să se lase iar. Își aprinsese o țigară ca să-și omoare timpul și să-și potolească nerăbdarea. Uitându-se la propria reflexie din geam, constată că trăsăturile îi erau marcate de oboseală.

Un declic o trezi din gândurile sale și Ekaterina se repezi spre computer ca să citească e-mailul care o aștepta. Nu era niciun text, doar un fișier conținând două pagini dintr-o partitură muzicală. Pentru a le descifra, nu trebuia să fii expert în solfegiu, ci în codare. Așezată comod în fotoliu, Ekaterina se amuză văzând provocarea. Își desfăcu părul, se îndreptă de spate, aruncă o privire spre pachetul

de țigări, renunțând să mai fumeze una, și se apucă să decodeze mesajul. Imediat ce-i înțelese conținutul, scrise ca răspuns câteva cuvinte enigmatice.

— Ce cauți în orașul meu, Mateo? Se presupunea că nu ne vom întâlni niciodată.

— O să-ți explic la momentul potrivit, dacă ai priceput unde.

— Unde a fost cam prea ușor, dar nu mi-ai spus când, tastă Ekaterina.

— Du-te imediat la culcare.

Mateo nu-i sugera să se bage în pat, ci să întrerupă conexiunea. Paranoia prietenului ei nu se ameliora deloc. Ekaterina se întrebase adesea ce gen de bărbat era Mateo, cu cine semăna, ce înălțime avea, ce greutate, ce culoare a părului... Era blond, brunet, poate roșcat ca ea, dacă n-o fi fost cumva chel. Era și mai curioasă în privința vocii. Vorbea precipitat? Rostea cuvintele apăsat? Cel mai mult la un bărbat o seducea vocea. Dacă era frumoasă, putea să lase în umbră multe defecte; dacă era pedantă, ironică, prea ascuțită, descalifica orice pretendent, chiar și pe unul sublim. Ekaterina avea darul urechii muzicale absolute. Ceea ce era o binecuvântare sau o calamitate, în funcție de circumstanțe. În mod bizar, nu se gândise niciodată la vârsta lui Mateo. Își imagina că ea este decana de vârstă a Grupului, o decană tânără totuși, dar se înșela.

Ezită puțin cu degetele deasupra tastaturii și sfârși prin a-și împărtăși îngrijorarea:

— Dacă vremea nu se îmbunătățește, va trebui să ne schimbăm planurile.

Reacția interlocutorului se lăsa așteptată. Într-un târziu, Mateo îi dădu o informație ce părea să-l preocupe mai mult decât buletinul meteo de a doua zi.

— Maya nu răspunde.

— De când? tastă Ekaterina.

Ecranul rămase inert. Ekaterina înțelese că Mateo pusese capăt brusc discuției lor. Scoase stick-ul USB din computer, întrerupând la rândul ei orice legătură cu serverul-releu care nu permitea să fie localizată. Se întoarse la fereastră și neliniștea îi spori când văzu că ploaia își dubla intensitatea.

Ekaterina locuia la ultimul etaj dintr-un imobil ce adăpostea cadre didactice din regiune. Un turn dreptunghiular, înalt de 14 etaje, din cărămizi și placaje, înălțat la intersecția dintre Smergdata și Jens Bjelkes Gaten. Pereții despărțitori erau atât de subțiri, că auzeai tot ce se petrece în garsonierele alăturate. Ekaterina putea foarte bine să se lipsească de ceas, recunoștea fiecare oră din zi și din noapte după sunete. Vecinul de palier tocmai închisese televizorul. Trebuie să fi fost 1:30, era momentul să se odihnească puțin dacă voia să aibă mintea limpede la trezire. Stinse veioza de birou și traversă încăperea ca să se bage în pat.

Însă somnul nu venea. Ekaterina repetă în gând ce urma să facă. Dimineață, la 8, o să se așeze pe terasa de la Theatercaféen, la parterul hotelului Continental, unde, în zilele frumoase, clienții luau micul dejun. Geanta ei o să conțină un echipament electronic ușor, un modem, un analizor de frecvențe, un secvențiator de coduri. Va avea la dispoziție 10 minute ca să spargă și să preia controlul asupra rețelei Wi-Fi a hotelului. Odată terminată treaba, toate telefoanele mobile care se vor conecta la respectiva rețea vor fi la discreția ei.

***

— Nu vă faceți idei greșite, niciun membru al Grupului 9 nu și-ar irosi talentele furând numerele cardurilor de credit sau piratând conținutul e-mailurilor în scopuri criminale. Există trei feluri de hackeri. Cei din categoria Black Hat aleargă după bani; ei sunt răufăcători care operează în lumea digitală. White Hat, adesea foști delincvenți ai internetului, au ales să-și pună experiența în serviciul securității informatice. Majoritatea lucrează pentru agenții guvernamentale sau pentru mari întreprinderi. Hackerii proști sfârșesc întotdeauna prin a fi prinși, cei foarte buni, prin a fi recrutați. Black sau White, cei care excelează formează o castă aparte și poartă un război permanent în care orice lovitură este permisă. Victoria nu implică doar sume importante, de cele mai multe ori e o chestiune de glorie, de onoare sau de ego.

— Și Ekaterina în care dintre aceste două categorii se încadrează?

— În niciuna. Ca toți membrii Grupului, Ekaterina este o Grey Hat, o infractoare care lucrează de partea binelui. N-a vânat niciodată altceva decât prăzi grase, iar în ziua aceea se afla pe urmele uneia măricele. Stefan Baron, un individ ticălos și puternic.

***

Baron era un lobbyist bogat, căruia succesele repute îi dăduseră aripi.

După ce servise interesele unor conglomerate petroliere, carboniere și agrochimice, după ce mituisese parlamentari și senatori pentru abrogarea unor legi referitoare la mediu, se lansase într-un business și mai profitabil. Din lobbyist devenise „consilier de comunicare politică”,

sintagmă care desemna de fapt un propagandist fără scrupule, un fabricant de teorii complotiste, de crime imaginare, imputate mereu unor străini care se aflau ilegal în țară, sau de așa-zise măsuri adoptate de guverne ca să primească și mai mulți străini. Baron orchestra cu brio un arsenal de știri false, abil difuzate pe rețelele sociale de către emulii săi, știri menite să-i înspăimânte pe oameni, anunțând dispariția inevitabilă a claselor de mijloc, distrugerea culturii lor și un viitor lipsit de speranță. Teama era capitalul său de lucru. Semăna haos ca să se îmbogățească, făcându-și clienții să tot urce în sondaje până erau aleși.

Cu astfel de scopuri, începuse un al doilea turneu european. Din capitală în capitală, Baron se întâlnea cu șefi ai unor formațiuni politice mărunte și partide extreme pentru a descoperi lideri, a le vinde serviciile sale și a-i ajuta să câștige voturi. Orice țară aflată sub tutela unui autocrat devenea o sursă de profit pe termen lung. Dacă ar fi reușit să influențeze continentul, și-ar fi asigurat intrarea în cercul marilor averi planetare. Baron își desfășura campaniile fără menajamente, cu rapiditate și energie, profitând de conflictele mondiale și de tristul lor cortegiu de refugiați.

Harta Europei atârnată în spatele biroului său căpătase aspectul unui joc de societate în mărime naturală, unde fiecare steguleț înfipt stătea mărturie pentru o victorie recentă. Ungaria, Polonia sau chiar Crimeea, pe care clienții săi ruși o anexaseră după ce Ucraina fusese asediată de miliții. Italia, unde protejatul său triumfase. Nimic nu părea să-i blocheze calea.

În consecință, cum să-și fi imaginat Baron că un grupuleț de hackeri ar îndrăzni să-l atace? Ekaterina era